Sag 294/86 R

Technointorg
mod
Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Dumping — midlertidig told«

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 17. december 1986 3979

Sammendrag af kendelse

Særlige rettergangsformer — udsættelse med gennemførelsen — foreløbige forholdsregler — betingelser — alvorlig og uoprettelig skade — dommerens skøn — grænser
(EØF-traktaten, art. 185 og 186; procesreglementet, art. 83, stk. 2)

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
17. december 1986 *

I sag 294/86 R,

Technointorg, en sovjetisk økonomisk uafhængig sammenslutning for udenrigshandel med hjemsted i Moskva, ved advokat E. Marissens, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Dupong, 14 A, rue des Bains,

sagsøger,

* Processprog: Engelsk.

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved J. Temple Lang, den juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en begæring fra sagsøgeren om udsættelse for dennes vedkommende af gennemførelsen af artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 2800/86 af 9. september 1986 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse frysere med oprindelse i Sovjetunionen (EFT L 259, s. 14) på den betingelse, at sagsøgeren fortsat stiller sikkerhed for opfyldelsen af sin forpligtelse, på størrelse med det beløb, sammenslutningen er forpligtet til at betale i medfør af artikel 1,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

afsagt følgende

KENDELSE

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 26. november 1986, har Technointorg i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 2800/86 af 9. september 1986 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse frysere med oprindelse i Sovjetunionen (EFT L 259, s. 14), specielt dennes artikel 1, for så vidt som denne forordning finder anvendelse på sammenslutningen.

2 Ved begæring, indgivet til Domstolens justitskontor samme dag, har sagsøgeren i medfør af EØF-traktatens artikel 186, artikel 36 i statutten for Domstolen og artikel 83 i procesreglementet nedlagt påstand om foreløbige forholdsregler med henblik på for sit vedkommende at opnå udsættelse af gennemførelsen af artikel 1 i

Kommissionens forordning nr. 2800/86 af 9. september 1986, indtil Domstolen har truffet afgørelse i hovedsagen, på betingelse af, at sagsøgeren fortsat stiller sikkerhed for opfyldelsen af sin forpligtelse, på størrelse med det beløb, sammenslutningen er forpligtet til at betale i medfør af nævnte artikel 1. Formålet med begæringen er desuden at opnå, at toldmyndighederne i medlemstaterne underrettes om ovennævnte foreløbige afgørelse, der foreskriver de begærede foreløbige forholdsregler.

3 Ved telex af 27. november 1986 har Domstolen stillet sagsøgeren et spørgsmål og anmodet denne om at indgive sit svar inden onsdag den 3. december 1986.

4 Sagsøgte har indgivet sine skriftlige bemærkninger den 8. december 1986. Parterne har afgivet mundtlige indlæg den 12. december 1986.

5 Før det undersøges, om begæringen om foreløbige forholdsregler er velbegrundet, vil det være hensigtsmæssigt kort at gøre rede for de forskellige stadier i den antidumpingprocedure, som gik forud for Kommissionens vedtagelse af ovennævnte forordning nr. 2800/86.

6 I september 1985 indgav European Committee of Manufacturers of Electrical Domestic Equipment på vegne af producenter, der tegner sig for stort set hele produktionen i Fællesskabet af frysere, i medfør af artikel 5 i Rådets forordning nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det europæiske økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1) en klage til Kommissionen, hvori det blev påstået, at visse frysebokse og -skabe med oprindelse i forskellige østlande, bl. a. Sovjetunionen, indførtes til dumpingpriser, og at der som følge heraf forvoldtes væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet. De af klagen omhandlede varer er frysebokse og -skabe beregnet til nedfrysning og opbevaring af ferske levnedsmidler, henhørende under pos. 84.15 C II i den fælles toldtarif, svarende til Nimexe-nr. 84.15-32, 84.15-41 og 84.15-46.

7 Da Kommissionen fandt, at klagen kunne tænkes at indeholde tilstrækkelige beviser for, at der fandt dumping sted og forvoldtes væsentlig skade i forbindelse her-

med, gav den den 11. december 1985 i overensstemmelse med artikel 7 i Rådets forordning nr. 2176/84 meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure (EFT C 319, s. 3) og indledte den nødvendige undersøgelse. I løbet af undersøgelsen viste det sig, at det af hensyn til denne var nødvendigt blandt de frysere, der hævdedes indført til dumpingpriser, at sondre mellem frysebokse (Nimexe-nr. 84.15-32) og fryseskabe (Nimexe-nr. 84.15-41 og 84.15-46), da disse varer ikke kan betragtes som samme vare efter antidumpingbestemmelserne.

8 For så vidt angik fryseboksene, nåede Kommissionen ved slutningen af sin indledende undersøgelse til den konklusion, at importen af disse varer ikke havde kunnet påføre en erhvervsgren i Fællesskabet væsentlig skade. Som følge heraf besluttede den derefter ved artikel 4 i forordning nr. 2800/86 at afslutte antidumpingproceduren, for så vidt angik denne type frysere.

9 For så vidt angik fryseskabene og navnlig dem med oprindelse i Sovjetunionen, afslørede Kommissionens indledende undersøgelse derimod dumping i et betydeligt omfang og forskellige forhold, der viste, at der var forvoldt væsentlig skade som f. eks. bl. a. en væsentlig stigning i importen af disse varer til fællesmarkedet og en tilsvarende stigning i deres markedsandel i Fællesskabet samt en betydelig prisunderbydning på disse varer. På grundlag heraf fandt Kommissionen, at det af hensyn til Fællesskabets interesser var nødvendigt at indføre en midlertidig antidumpingtold på importen af disse varer for at undgå, at der blev påført en erhvervsgren i Fællesskabet yderligere skade, i den tid antidumpingproceduren verserede. Den indførte derfor ved artikel 1 i forordning nr. 2800/86 af 9. september 1986 en midlertidig antidumpingtold på importen af fryseskabe (Nimexe-nr. 85.15-41 og 85.15-46) med oprindelse i Sovjetunionen; tolden fastsattes til 33% af prisen, netto, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, og skulle være gældende i en periode på 4 måneder fra den 11. september 1986. Artikel 1, stk. 4, bestemmer, at denne type fryseres overgang til fri omsætning i Fællesskabet er betinget af, at der stilles sikkerhed svarende til den midlertidige told.

10 Ifølge EØF-traktatens artikel 185 har indbringelse af klager for Domstolen ikke opsættende virkning. Domstolen kan dog, hvis den skønner, at forholdene kræver

det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt. Den kan ligeledes i medfør af EØF-traktatens artikel 186 foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

11 For at der kan træffes en foreløbig forholdsregel som påstået, skal begæringen i henhold til procesreglementets artikel 83, stk. 2, dels angive, hvilke faktiske og retlige grunde der umiddelbart kan berettige den begærede foreløbige forholdsregel, dels angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed.

12 Ifølge Domstolens faste praksis kan der kun træffes foreløbige forholdsregler, hvis de ikke foregriber afgørelsen af realiteten (jfr. bl. a. de forenede sager 60 og 190/81 R, IBM mod Kommissionen, Sml. 1981, s. 1857), og spørgsmålet om, hvorvidt foreløbige forholdsregler bør anses for uopsættelige i procesreglementets artikel 83, stk. 2's forstand, skal afgøres under hensyn til, om det er nødvendigt at træffe en foreløbig afgørelse for at undgå, at den part, som anmoder om den foreløbige forholdsregel, lider alvorlig og uoprettelig skade.

13 I den forbindelse har den sagsøgende sammenslutning gjort gældende, at den lider alvorlig skade som følge af, at anvendelsen af en midlertidig antidumpingtold på 33% giver sig udtryk i en betydelig prisstigning på dens varer, hvilket bevirker, at disse bliver ikke-konkurrencedygtige i en sådan grad, at det bliver umuligt at afsætte dem. Denne prisstigning bevirker ligeledes en formindskelse af dens markedsandel, ja endog, at sammenslutningens produkter forsvinder fra markedet. Den brevveksling med importørerne i Fællesskabet — både de uafhængige og dem, sammenslutningen er associeret med — som er vedlagt begæringen som bilag, viser klart, at salget af Technointorg's produkter praktisk taget er ophørt, efter at artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 2800/86 trådte i kraft. Den skade, der påføres sagsøgeren som følge heraf, er ikke blot alvorlig, men også uoprettelig, eftersom skaden allerede er forvoldt, også selv om Domstolen giver sagsøgeren medhold i hovedsagen. Fryseskabe med oprindelse i Sovjetunionen vil faktisk have været udelukket fra markedet i mindst over et år uden den mindste garanti for, at de nogensinde kan genindtage en plads på markedet.

14 Som svar på et spørgsmål stillet den 27. november 1986 med henblik på at afgrænse genstanden for begæringen om foreløbige forholdsregler, har sagsøgeren anført nærmere enkeltheder med hensyn til uopsætteligheden. Sagsøgeren har

nemlig fremhævet, at hvis begæringen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge, vil artikel 11, stk. 1 og 7, og artikel 12 i Rådets forordning nr. 2176/84 finde anvendelse på den sikkerhed svarende til den midlertidige told, der er stillet i medfør af artikel 1, stk. 4, i forordning nr. 2800/86. Heraf følger, at Rådet ved udløbet af gyldighedsperioden for den midlertidige told vil være beføjet til på forslag af Kommissionen at bestemme, i hvilket omfang den midlertidige told skal opkræves endeligt, uafhængigt af spørgsmålet om, hvorvidt der skal pålægges en endelig antidumpingtold. Technointorg har understreget, at hvis Rådet skulle beslutte at opkræve den midlertidige told, skulle sammenslutningen eller dens importører ikke længere afholde udgifterne til at stille en sikkerhed svarende til den midlertidige told, men de meget større udgifter, der er forbundet med betalingen af den midlertidige told. På grund af risikoen for, at denne told faktisk kan blive opkrævet fra januar 1987 af varer, der er importeret i gyldighedsperioden for den midlertidige told, mens ordningen med sikkerhed var gældende, afgiver importørerne af sagsøgerens produkter ikke længere nogen ordrer, hvilket forvolder sagsøgeren alvorlig og uoprettelig skade.

15 Sagsøgeren har ligeledes i svaret præciseret, at den begærede foreløbige forholdsregel indebærer en anden fordel; udgifterne til den sikkerhed, Technointorg skal stille, kan betragtes som en del af sagsomkostningerne og kan godtgøres, hvis Technointorg får medhold i hovedsagen, uden at det er nødvendigt at anlægge erstatningssøgsmål.

16 Sagsøgte er for sin del af den opfattelse, at det i princippet — bortset fra særlige omstændigheder, som sagsøgeren ikke har været i stand til at påvise i denne sag — ikke er hensigtsmæssigt at udsætte gennemførelsen af en forordning, som pålægger en midlertidig antidumpingtold, især af to grunde. Den første er, at den eneste forpligtelse, der følger af indførelse af en midlertidig antidumpingtold, er forpligtelsen til at stille en bankgaranti for et beløb svarende til denne told. Under henvisning til det af Domstolen i sag 120/83 R (Raznoimport mod Kommissionen, Sml. 1983, s. 2573), anførte, er Kommissionen af den opfattelse, at omkostningerne ved at stille sikkerhed i en periode, der er begrænset til fire måneder, er ubetydelige, og at de under ingen omstændigheder kan forvolde sagsøgeren eller importører af dennes produkter alvorlig og uoprettelig skade. Den anden grund er, at det ved enhver begæring om udsættelse med en antidumpingtold altid er nødvendigt at foretage en afvejning af alle interesserne i sagen, dvs. både af eksportørernes inter-

esser og de interesser, en erhvervsgren i Fællesskabet har i at blive beskyttet mod dumping. Beskyttelsen af sidstnævntes interesser kræver, at antidumpingtolden forbliver i kraft.

17 Kommissionen er ligeledes af den opfattelse, at sagsøgerens argument, som er omtalt i pkt. 14 i denne kendelse, ikke under nogen omstændigheder kan lægges til grund, hvis man ikke vil foregribe den afgørelse, Rådet skal træffe i januar 1987 om, hvorvidt der skal ske endelig opkrævning af den midlertidige told, og fratage den enhver praktisk virkning. Den påståede alvorlige og uoprettelige skade, som ifølge sagsøgeren vil følge heraf, kan heller ikke tages i betragtning, fordi importørerne altid har mulighed for at indregne den midlertidige told i fakturaprisen, hvis de ønsker at sikre sig mod en eventuel endelig opkrævning af den midlertidige told. Kommissionen har endvidere anført, at selv om begæringen om foreløbige forholdsregler blev taget til følge, ville der stadig være risiko for, at importørerne måtte betale den midlertidige told, hvis der ikke blev givet sagsøgeren medhold i hovedsagen.

18 Med hensyn til sagsøgerens argument, som er omtalt i pkt. 15 i denne kendelse, har Kommissionen navnlig gjort gældende, at selv i tilfælde af, at begæringen om foreløbige forholdsregler tages til følge, kan udgifterne til en bankgaranti ikke under nogen omstændigheder betragtes som en del af sagsøgerens sagsomkostninger, og at sigtet med Domstolens beføjelser i sager om foreløbige forholdsregler ikke er, at der skal kunne ydes erstatning, uden at betingelserne i EØF-traktatens artikel 215 behøver at være opfyldt.

19 Det bemærkes endvidere, at Kommissionen i de skriftlige bemærkninger, den har indgivet under denne sag om foreløbige forholdsregler, har meddelt Domstolen, at den har til hensigt senest ved udløbet af gyldighedsperioden for den midlertidige antidumpingtold at forelægge Rådet et forslag om indførelse af endelig antidumpingtold, og at sagsøgeren har meddelt Kommissionen, at den vil anlægge sag med påstand om annullation af den forordning, der indfører den endelige told.

20 Det ser ud til, at det, sagsøgeren i det foreliggende tilfælde tilsigter at opnå gennem sagen om foreløbige forholdsregler, er, at forpligtelsen til at betale den midlertidige told bortfalder, indtil Domstolen træffer afgørelse i hovedsagen, på betingelse af, at sagsøgeren stiller en bankgaranti svarende til dette beløb. Formålet med begæringen om foreløbige forholdsregler er derfor, at sagsøgeren får fordelen af

stille sikkerhed, ikke blot i gyldighedsperioden for den midlertidige antidumpingtold, således som artikel 1, stk. 4, i forordning nr. 2800/86 bestemmer i overensstemmelse med artikel 11, stk. 1, i grundforordningen om dumping nr. 2176/84, men også indtil det tidspunkt, hvor Domstolen afsiger dom i hovedsagen, dvs. i realiteten også i gyldighedsperioden for den eventuelle endelige antidumpingtold, som kan blive indført af Rådet i løbet af januar 1987.

21 Da den forordning, der anfægtes under hovedsagen, selv er en foreløbig forholdsregel, som ligger inden for rammerne af den procedure, som er indført ved Rådets forordning nr. 2176/84, må der tages stilling til en sådan begæring om foreløbige forholdsregler på baggrund af denne procedure.

22 Artiklerne 11 og 12 i nævnte forordning bestemmer, at indførelsen af en midlertidig antidumpingtold skal ske i to etaper.

23 Artikel 11, stk. 1, udtaler, at hvis det fremgår af en foreløbig undersøgelse, at der er tale om dumping, og at der foreligger tilstrækkelig bevis for deraf følgende skade, pålægger Kommissionen på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ en midlertidig antidumpingtold, hvis det af hensyn til Fællesskabets interesser findes påkrævet, at der gribes ind for at hindre, at der forvoldes skade under proceduren. I sådanne tilfælde betinges de pågældende varers overgang til fri omsætning i Fællesskabet af en sikkerhedsstillelse på størrelse med den midlertidige told. Den midlertidige told har i henhold til artikel 11, stk. 5, en gyldighedsperiode på højst fire måneder, som under visse omstændigheder kan forlænges med to måneder.

24 Artikel 12, stk. 2, litra a), og stk. 2, litra b), bestemmer henholdsvis, at når der er anvendt en midlertidig told, tilkommer det Rådet uafhængigt af, om der skal opkræves en endelig antidumpingtold, at bestemme, i hvilket omfang den midlertidige told skal opkræves endeligt, og at der ikke træffes afgørelse om at opkræve den midlertidige told endeligt, medmindre det af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder fremgår, at der foreligger dumping samt deraf følgende skade, eller en trussel om væsentlig skade på betingelse af, at det konstateres, at der, såfremt der ikke var blevet indført midlertidige foranstaltninger, ville være opstået væsentlig skade. I det foreliggende tilfælde skal Rådet træffe denne afgørelse før den 11. januar 1987 eller den 11. marts 1987, hvis der sker en forlængelse.

25 Den i forordningen fastsatte procedure indebærer derfor, at Rådet inden for kort tid skal træffe afgørelse både om den eventuelle indførelse af en endelig told og om endelig opkrævning af den midlertidige told. Det må derfor fastslås, at hvis sagsøgerens begæring om udsættelse med betalingen af den midlertidige told — indtil Domstolen træffer afgørelse i hovedsagen — på betingelse af, at der stilles en sikkerhed svarende til denne told, blev imødekommet, ville det være det samme som at berøve Rådet den kompetence, det har i henhold til ovennævnte artikel 12, til at træffe en afgørelse om endelig opkrævning af den midlertidige told, og at fratage denne afgørelse enhver praktisk virkning.

26 Selv om den dommer, der behandler en sag om foreløbige forholdsregler har et vidt skøn og stor selvstændighed i forbindelse hermed, er han ikke desto mindre forpligtet til at tage hensyn til særegenhederne ved denne procedure, og han kan ikke gribe ind i de beføjelser, Rådet skal udøve som led i denne procedure, eller fratage dem enhver praktisk virkning, inden de udøves.

27 Det må desuden tilføjes, at hvis Rådet i januar 1987 skulle beslutte at indføre en endelig told og at træffe bestemmelser om opkrævning af den midlertidige told, vil sagsøgeren have mulighed for under denne procedure at fremsætte begæring om foreløbige forholdsregler, bl. a. den foreløbige forholdsregel, sagsøgeren har begæret i nærværende sag.

28 Heraf følger, at den skade, sagsøgeren lider på nuværende tidspunkt, er begrænset til den belastning, det er at skulle stille sikkerhed i en periode på fire måneder. I den forbindelse bemærkes, som Domstolen allerede har udtalt i sag 120/83 R, (Raznoimport mod Kommissionen, Sml. 1983, s. 2573), at selv om sagsøgeren, den sovjetiske eneeksportør af det omhandlede produkt, midlertidigt må påtage sig den økonomiske byrde ved sikkerhedsstillelsen for at kunne afsætte sine produkter, kan en sådan ulempe ikke i sig selv udgøre en alvorlig og uoprettelig skade. En så begrænset skade kan ikke betragtes som alvorlig, og det må erindres, at sagsøgeren under alle omstændigheder har tilbudt at stille en bankgaranti, indtil Domstolen træffer afgørelse i hovedsagen, hvis der indrømmes udsættelse med gennemførelsen som begæret. Den kan heller ikke betragtes som uoprettelig, fordi den i givet fald kan genoprettes ved en erstatningssag anlagt af sagsøgeren.

29 Det følger af det ovenfor anførte, at sagsøgeren ikke har fremført noget afgørende argument, der gør det muligt at fastslå, at denne vil lide alvorlig og uoprettelig skade, hvis begæringen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge.

Af disse grunde bestemmer

PRÆSIDENTEN,

før endelig afgørelse træffes:

1) Begæringen tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 17. december 1986.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident